

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobce: **Ing. T. K.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. René Gemmelem
sídlem Poštovní 39/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Nejvyšší státní zastupitelství**
sídlem Jezuitská 585/4, 660 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2024, č. j. 1 SIN 305/2024-6

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce dne 29. 3. 2024 požádal Vrchní státní zastupitelství v Olomouci (dále „povinný subjekt“) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „InfZ“), o nahlédnutí do konkrétního dozorového spisu povinného subjektu a o poskytnutí informací o všech pokynech, které vydal státní zástupce v rámci dozorové činnosti policejnímu orgánu v konkrétní věci.
2. Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 9. 4. 2024 žádost žalobce odmítl podle § 15 odst. 1 InfZ s odůvodněním, že se na požadované informace vztahuje omezení práva na informace podle § 11 odst. 1 písm. a) a odst. 6 InfZ. Žalovaný pak v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

II. Obsah podání účastníků

3. Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Namítl, že žalovaný nesprávně právně posoudil jeho žádost v části, v níž se domáhal informací o pokynech a souhlasech státního zástupce policejnímu orgánu k vydání rozhodnutí nebo ke konkrétnímu postupu. Uvedl, že v přípravném řízení měl postavení obviněného, a z tohoto spisu by mohl získat informace o tom, že o některé stížnosti proti rozhodnutí policejního orgánu či žádosti o přezkoumání jeho procesního postupu rozhodl dozorující státní zástupce, který sám dal předtím policejnímu orgánu k takovému rozhodnutí či procesnímu postupu pokyn, namísto nadřízeného státního zastupitelství, tj. získat informace o porušení práv žalobce na obhajobu a na spravedlivý proces, které by mohlo představovat zákonný důvod proto, aby ministr spravedlnosti podal stížnost pro porušení zákona. Sleduje tak legitimní cíl, jehož není schopen dosáhnout jinak. Dále uvedl, že před podáním žádosti chtěl nahlédnout do trestního spisu, ale bylo mu sděleno, že byl již skartován. Nicméně ani po nahlédnutí do trestního spisu by žalobce nevěřil, že jsou v něm veškeré pokyny a souhlasy dozorového státního zástupce obsaženy. Závěrem dodal, že zpřístupněním požadovaných pokynů a souhlasů nemůže dojít k ohrožení veřejného zájmu ani práv třetích osob, takže napadené rozhodnutí pro neexistenci zákonného důvodu pro odepření poskytnutí informací nemůže obstát.
4. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Předně upozornil na to, že žalobcem v žalobě zmiňované informace o „vyslovených souhlasech dozorovým státním zástupcem ve vztahu k policejnímu orgánu“ nebyly předmětem jeho žádosti povinnému subjektu. Jinak žalobce podle žalovaného jen zopakoval argumenty uplatněné již v odvolání, s nimiž se v napadeném rozhodnutí vypořádal. Dále žalovaný vyslovil pochybnost o pravdivosti tvrzení žalobce, že příslušný trestní spis byl již skartován, a poukázal na to, že zákonnost celého trestního řízení byla přezkoumána při prošetřování podnětu k podání stížnosti pro porušení zákona, k jejímuž podání nebyl shledán důvod. Tvrzení žalobce o možných do trestního spisu nezařazených pokynech státního zástupce označil žalovaný za spekulaci. Žaloba podle něj obsahuje jediný, a to obecný žalobní bod, jímž žalobce sice popírá existenci důvodu pro neposkytnutí informace, avšak neuvádí žádné věcné argumenty. Závěrem žalovaný uvedl, že zpřístupnění pokynů dozorového státního zástupce policejnímu orgánu obecně, natož v tak složité věci, by odhalilo postup orgánů činných v trestním řízení (dále „OČTŘ“) a ohrozilo jejich schopnost odhalovat trestnou činnost podobného druhu, stíhat trestné činy, ale také ohrozilo postavení těch, jichž se jakkoli postup OČTŘ týkal.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl ve věci bez jednání.
6. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí kromě obecných náležitostí podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. obsahovat rovněž zvláštní náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 s. ř. s., mezi nimiž je pod písmenem d) tohoto ustanovení uvedena identifikace žalobních bodů. Z nich musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné. Význam co nejpřesnější formulace žalobních bodů v žalobě vyplývá ze zásady dispoziční, kterou je řízení o žalobách ve správním soudnictví ovládáno a dle které se soud při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobce tvrdí. Žalobní bod je projednání

způsobit v té míře obecnosti, v níž je formulován. Míra precizace žalobních bodů tedy do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Soud za žalobce nemůže spekulativně domýšlet další argumenty, neboť by tím přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovy advokáta (viz zejména rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, sp. zn. 4 As 3/2008, č. 2162/2011 Sb. NSS).

7. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že žaloba obsahuje jediný žalobní bod, a to tvrzení, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil, a dále souhlasí s tím, že se jedná o žalobní bod velmi obecný, prakticky o pouhou negaci závěrů žalovaného bez jakékoli věcné argumentace.
8. Povinný subjekt žádost žalobce odmítl s odkazem na § 11 odst. 1 písm. a), podle něhož může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, *pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu*, a dále s odkazem na § 11 odst. 6 InfZ, podle něhož *povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky*.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že povinný subjekt v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlil účel dozorových spisů státního zastupitelství, způsob jejich vedení, podmínky, za kterých do nich lze nahlížet a jejich odlišnost od práva nahlížet do trestního spisu podle § 65 trestního řádu. Dozorový spis i pokyny státního zástupce označil za vnitřní pomůcky a pracovní materiály povinného subjektu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, jež lze poskytnout jen výjimečně, v posuzované věci k tomu ale neshledal důvod, a nadto souhlas s jejich poskytnutím v daném případě také neudělila osoba určená kancelářským řádem (ředitel odboru závažné hospodářské a finanční kriminality). Současně by podle povinného subjektu došlo poskytnutím těchto informací k ohrožení práv třetích osob, jež byly či mohly být jakýmkoli způsobem trestním řízením dotčeny ve smyslu § 11 odst. 6 InfZ. Režim InfZ podle něj nelze zneužívat k obcházení úpravy nahlížení do trestního spisu, ani k získávání informací, jež nemají být veřejné. Rovněž uvedl, že informace, z nichž se vychází při rozhodování v trestním řízení, musí být součástí trestního spisu.
10. Žalobce v odvolání vysvětlil, že cílem jeho žádost je zjistit, zda o jím podané stížnosti proti některému rozhodnutí policejního orgánu vydanému na pokyn nebo se souhlasem dozorového státního zástupce nerozhodl právě tento státní zástupce namísto státního zástupce nadřízeného státního zastupitelství. Pokud by tomu tak bylo, šlo by o porušení jeho práva na spravedlivý proces, tj. o významný argument pro podnět ke stížnosti pro porušení zákona. Namítl, že udělení pokynu státním zástupcem nemusí být z obsahu trestního spisu zjistitelné, například pokud policejní orgán opomene nebo záměrně neuvede, že mu takový pokyn byl dán. Nadto byl podle něj v posuzované věci trestní spis již skartován. Listiny či údaje, které s předmětem žádosti nesouvisí, lze přitom podle žalobce oddělit a zpřístupnit mu jen tu část dozorového spisu, která se týká udělených pokynů či předchozích souhlasů.
11. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí zcela ztotožnil s argumentací povinného subjektu, jehož závěry označil za odpovídající § 19 odst. 3 jednacího řádu státního zastupitelství (vyhláška č. 23/1994 Sb.) jakož i judikatuře, podle níž obviněnému (natož

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

žadatelé o informace) právo na nahlížení do dozorového spisu nesvědčí. Uvedl, že dozorové spisy, na rozdíl od trestních spisů vedených podle trestního řádu, jsou zakládány a vedeny jako pracovní pomůcky státních zástupců jen podle interního předpisu státního zastupitelství (kancelářského řádu), dokumentují interní komunikaci státního zástupce s policejním orgánem a také komunikaci uvnitř státního zastupitelství, tj. obsahují informace, které samy o sobě nepřekračují interní sféru, ale které jsou zároveň svou povahou informacemi o činnosti OČTŘ. Poskytnutí všech pokynů státního zástupce policejnímu orgánu (tj. i jejich zveřejnění podle § 5 odst. 3 InfZ) by podle žalovaného ohrozilo schopnost OČTŘ stíhat trestné činy, a to zvláště podobného druhu, k němuž se vztahuje konkrétní dozorový spis, neboť by se tak zveřejnily informace o postupech OČTŘ při objasňování a stíhání předmětné trestné činnosti využitelné i v jiných případech podobného druhu. Vedle toho by zveřejnění požadovaných informací podle žalovaného ohrozilo i práva, byť třeba jen nemateriální, třetích osob, a to dokonce i těch, které sice neměly v trestním řízení žádné procesní postavení, ale mohly by být na základě poskytnutých informací v různých souvislostech spojovány s trestnou činností. Účel využití získaných informací žalobcem označil žalovaný z pohledu InfZ za nerozhodný. Dále uvedl, že pro rozhodnutí soudu je relevantní ten spis, který je mu předložen s obžalobou, takže se s ohledem na skartační lhůtu 50 let platnou podle instrukce ministerstva spravedlnosti pro soudy nejeví pravděpodobné, že by byl vyšetřovací spis v uvedené věci skartován. Následně žalovaný provedl podrobný test proporcionality, při němž porovnával v kolizi stojící na jedné straně právo žalobce na informace a na straně druhé veřejný zájem na zachování schopnosti OČTŘ řádně plnit své úkoly a současně veřejný zájem na ochraně práv osob, které mohou být v konkrétním případě a v různých souvislostech spojovány s určitou trestnou činností. Dospěl přitom k závěru, že převažuje potřeba chránit veřejný zájem, přičemž ani poskytnutí části dozorového spisu související s uděleným pokynem či předchozím souhlasem se podle něj z hlediska možných negativních dopadů zveřejnění informace příliš neliší od zpřístupnění celého dozorového spisu. Neposkytnutím požadovaných informací přitom nebude žalobci podle žalovaného zasaženo do práva na informace ani práva na obhajobu.

12. Ze shrnutého obsahu obou rozhodnutí je zřejmé, že povinný subjekt i žalovaný podrobně vysvětlili, jaké důvody je vedly k závěru, že se na žalobcem požadované informace vztahují výluky podle § 11 odst. 1 písm. a) a odst. 6 InfZ. Žalobce ale v žalobě žádný z citovaných argumentů uvedených žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí konkrétně nezpochybnil a nevysvětlil, v čem spatřuje nesprávnost uvedeného právního posouzení. Uvedl pouze, že zde není žádný zákonný důvod, pro který by bylo možné poskytnutí požadovaných informací odepřít, jelikož zpřístupněním pokynů a souhlasů z dozorového spisu nemůže dojít k ohrožení veřejného zájmu ani k ohrožení práv třetích osob. Ve stejné míře obecnosti tak krajský soud v souladu s výše nastíněnými mezemi soudního přezkumu konstatuje, že se žalobce mylí, neboť zákonné důvody zakládající povinnému subjektu právo omezit poskytnutí informace shledaly správní orgány hned dva a podrobně a přesvědčivě odůvodnily aplikaci předmětných ustanovení na posuzovaný případ, a pojmenovaly veřejný zájem i zájmy třetích osob, k jejichž ochraně uvedené výluky z informační povinnosti slouží. Závěry správních orgánů jsou přitom také v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, na kterou ve svých rozhodnutích odkázaly.
13. Cíl sledovaný žádostí o informace, jak ostatně vysvětlil již žalovaný v napadeném rozhodnutí, není při posuzování žádosti o informace rozhodný. Žadatel není povinen v žádosti povinnému subjektu sdělovat, k čemu požadované informace hodlá využít, a

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

povinný subjekt (s výjimkou postupu podle § 11a InfZ, tj. odmítnutí poskytnutí informace pro zneužití práva) není oprávněn při posuzování existence výluk z informační povinnosti legitimitu cílů žadatele hodnotit.

14. K polemice účastníků o skartaci vyšetřovacího spisu krajský soud uvádí, že nosným důvodem odmítnutí poskytnutí požadovaných informací žalobci byla existence výše specifikovaných výluk podle § 11 odst. 1 písm. a) a odst. 6 InfZ, nikoli závěr o tom, že má žalobce možnost zjistit tyto informace jinak. Nadto žalobce uvedl, že by stejně v případě umožnění nahlédnout do trestního spisu nevěřil skutečností z něj vyplývajícím. Proto krajský soud nečinil žádná skutková zjištění z žalobcem doložené zprávy o osudu předmětného vyšetřovacího spisu.

IV. Závěr a náklady řízení

15. Jelikož soud shledal všechny žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 18. listopadu 2025

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu